

Arrest

nr. 50 462 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 augustus 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, het Nederlands en het Frans beheerst, bereid is om te werken en in het bezit zou zijn van bekwaamheden aangepast aan de arbeidsmarkt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene ooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 25 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING : De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1.1 ° van de Wet van 15/12/ 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om “dienvolgens een positief resultaat te geven aan zijn vraag tot regularisatie aangaande zijn verblijf in België gebaseerd op duurzame lokale verankering in België – ononderbroken verblijf van vijf jaar.”

Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat hij overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een machtigingsaanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren, dus om de verblijfstoestand van een vreemdeling te regulariseren en om deze vreemdeling te machtigen om in het Rijk te verblijven.

3. Onderzoek van het beroep

Onder het kopje “Middelen” zet verzoeker uiteen wat volgt:

“W.b. de duurzame lokale verankering in België - ononderbroken verblijf van vijf jaar: Verzoeker zou geen geloofwaardige pogingen’ ondernomen hebben om een wettig verblijf in België te bekomen.

Nergens is bepaald wat een geloofwaardige poging is.

De beslissing gaat niet uit van een correcte juridische kwalificatie.

Sedert verzoeker in België is, heeft hij zich gewend tot sociale organisaties die steevast zeiden dat er een nieuwe regularisatie zou plaatshebben hetgeen inderdaad geschiedde.

Verzoeker heeft zich ondermeer sinds januari 2007 tot de VZW Jongeren Info Punt Chicago, Vaartstraat 47 1000 Brussel gewend met vragen over zijn verblijfsstatuut; tot de VZW Cosmos, Dr. De Meersmanstraat 14 1070 Brussel sedert 2006; tot de VZW LDC Het Anker, Marcqstraat 25 1000 Brussel. (stuk 16)

Het is logisch dat verzoeker wachtte op een nieuwe regularisatie.

Het criterium van geloofwaardige poging was niet gekend.

Toen de regularisatie aangekondigd werd, heeft verzoeker advocaat D. geraadpleegd:

een regularisatiedossier dat voldoet aan één van de hoofdcriteria (het hoofd criterium duurzame lokale verankering in België - ononderbroken verblijf van vijf jaar) werd ingediend.

De administratie heeft geen bijkomende stukken gevraagd.

Verzoeker wordt benadeeld door de beslissing.

De maatregel tot verwijdering is kennelijk onevenredig met de vastgestelde feiten.”

De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring heeft uiteengezet. Zij verduidelijkt dat verzoeker nalaat aan te geven op welke juridische gronden deze vordering tot schorsing en nietigverklaring is gebaseerd.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij de schending aanvoert van de instructie van 19 juli 2009, welke volgens hem niet juridisch gekwalificeerd is. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker onder het kopje “middelen” nergens op een duidelijke wijze melding heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Het verzoekschrift bevat geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep is om die reden onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU